

Ο πρώτος Κορεάτης που παίρνει το όνομα Πορφύριος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Το τίμημα... Βαπτίζεται ο δούλος του Θεού Πορφύριος! Ο πρώτος Κορεάτης... Είναι ο πρώτος Κορεάτης που παίρνει το όνομα Πορφύριος μετά την αγιοκατάταξη του αγίου Πορφυρίου του Κουσοκαλυβίτου.

Ο μικρός Πορφύριος, γιος του Νικολάου Χαν και της Ευαγγελίας Κιμ, εγγονός του π. Αλεξάνδρου και της πρεσβυτέρας Παταπίας από την ενορία μας «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» στο Πουσάν.

Το όνομα δεν δόθηκε τυχαία. Κατά τα έτη των σπουδών του λαϊκού τότε π. Αλεξάνδρου και της Παταπίας στην Αθήνα επισκέφθηκαν τον Γέροντα Πορφύριο στο κελί του στον Ωρωπό, για να πάρουν την ευχή τους και να του πουν τον πόνο της ατεκνίας τους.

Ο Γέροντας Πορφύριος τους παρηγόρησε και προέβλεψε την γέννηση του πρώτου

τους παιδιού Νικολάου. Έτσι σήμερα παππούς, γιαγιά και γονείς πρόσφεραν στον άγιο Πορφύριο, ως «αντίδωρον», τον μικρό Πορφύριο.

Μετά την έκδοση στα κορεατικά του σπουδαίου βιβλίου «Αγίου Πορφυρίου: Βίος και Λόγοι» της Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής Χανίων, οι Κορεάτες γνωρίζουν και ευλαβούνται πολύ τον άγιο Πορφύριο. Και τον νιώθουν κοντά τους γιατί στο τελευταίο μέρος του βιβλίου, ως παράρτημα, έχει προστεθεί το κεφάλαιο «Ο άγιος Πορφύριος και η Κορέα», στο οποίο αναφέρονται θαυμαστές επεμβάσεις και επισκέψεις του Αγίου στην Κορέα.

Άγιε Πορφύριε, που όταν βρισκόσουν ακόμη στην γη, ήρθες στην Κορέα τόσες πολλές φορές, νοερώς με το χάρισμα που διέθετες, Σε παρακαλούμε μην ξεχνάς «ως παρρησίαν έχων πολλήν», την εν Κορέα Εκκλησία μας, αλλά και όλες τις ανά τον κόσμο Ορθόδοξες Ιεραποστολές.

Η βάπτισή του μικρού Πορφυρίου είχε προγραμματισθεί για τις 16.00 το απόγευμα του Σαββάτου. Αλλά η μεγάλη εταιρεία στην οποία εργάζεται ο πατέρας τον υποχρέωσε να εργασθεί και το Σάββατο. Έτσι μετατέθηκε η ώρα της βάπτισής μετά τη δουλειά στις 18.00 μ.μ. Αλλά και στις 6 ο πατέρας ήταν ακόμη στην υπηρεσία του. Έφθασε τελικά, μετά από αγώνα δρόμου, στο ναό γύρω στις 19.00 μετά, δηλαδή, την Βάπτισή και το Χρίσμα, την ώρα της Απολούσεως και της Τριχοκουρίας. Στην ώρα της αναμνηστικής οικογενειακής φωτογραφίας και πάλι ο πατέρας έλειπε. Στον νάρθηκα μιλούσε στο τηλέφωνο με την εταιρεία του!

Όταν σε καλεί η εταιρεία σου ΠΡΕΠΕΙ απαραιτήτως να απαντήσεις. Δεν μπορείς να έχεις το κινητό σου κλειστό. Δεν υπάρχει δικαιολογία. Τι να πεις; Ότι βαπτίζεται το παιδί σου; Καταρχήν αυτό ακούγεται ως «ξένον άκουσμα» στον προϊστάμενο της εταιρείας. Το ΜΟΝΟ που καταλαβαίνει είναι η νοσηλεία κάποιου στο νοσοκομείο. Οτιδήποτε άλλο εάν φέρεις ως δικαιολογία θεωρείσαι ως αδικαιολόγητα απών, που μπορεί να σου κοστίσει την θέση εργασίας σου.

Ο εργαζόμενος σε μια μεγάλη εταιρεία στην Άπω Ανατολή και όχι μόνον δεν έχει προσωπική ζωή. Ζει και κινείται στους ρυθμούς της εταιρείας του. Καθημερινά γίνεται «πλύση εγκεφάλου» ότι ανήκεις στην «τάδε» και όχι στην «τάδε» εταιρεία. Και «πρέπει να νιώθεις υπερήφανος γι' αυτό»! Στην εταιρεία χρωστάς τα πάντα. Χωρίς την εταιρεία είσαι ένα «τίποτα». Γι' αυτό ξυπνάει και κοιμάται ο εργαζόμενος με το άγχος της απόλυσης, που σημαίνει την καταστροφή του.

Αυτή είναι, δυστυχώς, η σκληρή πραγματικότητα των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών, στις οποίες κάνουν τόσους κόπους και θυσίας οι νέοι να βρουν μια θέση. Κι όταν την βρουν, εξασφαλίζουν, καλό μισθό, μεγάλο σπίτι, ακριβό αυτοκίνητο, ιατρική περίθαλψη και σίγουρη σύνταξη. Η εταιρεία τους δίνει όλα αυτά, αλλά τους παίρνει ασυγκρίτως περισσότερα. Τους παίρνει το πολύτιμο αγαθό της ελευθερίας, της οικογενειακής επικοινωνίας, της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους κάνει σκλάβους της. Ο εργαζόμενος δεν έχει ελεύθερο χρόνο.

Ακόμη και στις διακοπές του (μιας εβδομάδος το πολύ τον χρόνο στην Άπω Ανατολή) η εταιρεία, εάν χρειαστεί, μπορεί να τον καλέσει και ΠΡΕΠΕΙ να δώσει το παρών. Αλλιώς χάνει την προστασία του «θεού» του, στον οποίο οφείλει απόλυτη υπακοή και πειθαρχία. Αυτή είναι η νεοειδωλολατρία της νέας τάξης πραγμάτων. Η εταιρεία είναι πάνω απ' όλα: από τον/την σύζυγο, τα παιδιά, τους συγγενείς, τους φίλους. Η εταιρεία και όχι ο Θεός είναι το παν!

Τα ψυχολογικά και όλα τα κοινωνικά προβλήματα που προκαλούνται από τον σύγχρονο και απάνθρωπο αυτό τρόπο εργασίας είναι πολλά και δυσεπίλυτα. Έτσι μπορεί να ερμηνευτεί το υψηλότατο ποσοστό αυτοκτονιών στην Άπω Ανατολή. Καταλαβαίνει όμως κανείς και τα τεράστια ποιμαντικά προβλήματα που προκαλούνται από το εργασιακό πρόβλημα. Πώς μπορείς να προγραμματίσεις λατρευτικές και άλλες ευκαιρίες πνευματικής οικοδομής σε μια κοινωνία που λατρεύει τον θεό-δουλειά; Πώς μπορείς να πεις στους νέους να συμμετάσχουν στην λατρεία και τη ζωή της Εκκλησίας; Φαντάζεσθε τον πόνο του παπά πατέρα να βαπτίζει το πρώτο εγγονάκι του χωρίς τη συμμετοχή του παιδιού του!

Οι τεχνοκράτες πολλά χρόνια πριν εργάστηκαν συστηματικώς και «ανεπαισθήτως» για να φτιάξουν ένα τέτοιο πολιτικό και κοινωνικό μόρφωμα. Μια κοινωνία σκληρή, ανταγωνιστική, απάνθρωπη, χωρίς Θεό. Το πώς διαμορφώθηκε η νέα τάξη πραγμάτων χωρίς να το καταλάβουμε, απάντηση δίνει ο αλεξανδρινός ποιητής στο υπέροχο ποίημά του «Τα τείχη»: Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα και υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη. Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ. Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη, διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχον. Αχ, όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω. Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον. Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω.

Παρ' όλα αυτά, όμως, υπάρχει τρόπος για να βγούμε από τα «τείχη». Αρκεί να λάβουμε εγκαίρως τα μέτρα μας. Και πρώτα-πρώτα ξεκινώντας από τον εαυτό μας. Να ασκηθούμε πνευματικά για να βλέπουμε τον συνάνθρωπό μας ως «εικόνα Θεού» και όχι ως απρόσωπο νούμερο. Ως ιερό πρόσωπο και όχι ως παραγωγική μηχανή, που θα ζητάμε, αντί πάσης θυσίας, την σκληρή δουλειά του, την αύξηση της απόδοσής του για το δικό μας και μόνον συμφέρον. Κι ύστερα το φιλόθεο αυτό πνεύμα να το καλλιεργήσουμε και στη νέα γενιά. Θα είναι ό,τι καλύτερο μπορούμε να τους δώσουμε. Η καλύτερη επένδυση για το μέλλον το δικό τους και της κοινωνίας μας.

Αθανασία Δημ. Κοντογιαννακοπούλου

ierapostoli.wordpress.com